

Kapitola první

Eliot si nepřeje, aby kdokoliv věděl, že je vilák. Nepřeje si, aby se to vědělo v části města, kde bydlí. Už jen to, že je vilák, z něj dělá snadný terč. V jeho čtvrti se vyskytuje tolik nebezpečných fenoménů, že v bezpečí tam není nikdo, ať je jakékoliv rasy, ale víly a viláci jsou obzvlášť zranitelní. Jsou malí a drobní; při plném vzrůstu nejsou i ti největší z nich vyšší než dvanáctiletá lidská dívka. A nikdy neoplývají velkou silou, ať v tělocvičně posilují jako o život. Jejich těla nedokážou nabýt větší množství svalové hmoty nebo tuku. Mají tenké, jakoby ptačí kosti, které se snadno lámou i pod tím nejjemnějším tlakem. Mají hebkou, choulostivou kůži, na níž se snadno tvoří modřiny třeba jen z toho, že do někoho zlehka vrazí na chodníku při cestě z práce.

Eliot ve svých dvaadvaceti letech měří sotva půldruhého metru, a to jen když má obuté vojenské boty s vysokou podrážkou a do maximální výšky natužené své přírodní růžové vlasy. Skví se na něm sedmnáct tetování a místo opasku nosí řetězy, má piercing ve rtech a v nosní přepážce a na zápěstích kožené náramky se cvoky, a to všechno proto, aby působil mužněji a hrozivěji. I přesto může doufat nanejvýš v to, že si ho někdo splete s některým z místních mladistvých grázlíků, kterým se většina obyvatel čtvrti raději vyhne. To ovšem Eliotovi stačí. Pokud mu lidé díky tomu nebudou věnovat pozornost, bude v o to větším bezpečí.

Má nádherná smaragdově zelená motýlí křídla posetá křiklavě růžovými a fialovými skvrnkami, která by velice rád v plné kráse stavěl na odiv všude, kam se vrtne, jenže tím by si jen koledoval o průšvih. Kdyby ho tu někdo napadl, vinu by mu připisovala i policie. Bylo by mu sděleno, že přece ví, jak to chodí, že s takhle vystavenými křídly, křídly tak barevnými, třpytivými a omračujícími, samozřejmě bude vždycky poutat pozornost, o kterou vůbec nestojí. Takže ať jde kamkoliv, musí si křídla schovávat pod těžkou černou mikinou s kapucí, musí si je zastrkávat do plandavých kapsáčů, jako by jejich krása byla něco, za co se má stydět.

Eliot se cítí mimořádně nepříjemně, když musí chodit s takhle pokrčenými a zmuchlanými křídly, ale ví, že je to mnohem lepší než ta druhá možnost. Jakožto viláka ho neustále obtěžuje každý, kdo mu zkříží cestu. Jakmile někdo spatří jeho křídla, jako by se v něm probudil lovecký instinkt. Každý hned zatouží po vilím těle. A je jedno, jakého je dotýčný pohlaví. Eliot neodolatelně přitahuje muže i ženy bez ohledu na jejich sexuální orientaci. Pronásledují ho všude, kam zamíří, v uličkách supermarketů, přes parkoviště, dokonce i do domu, kde bydlí, všichni se zoufale snaží upoutat jeho pozornost a žádají ho o telefonní číslo s nadějí, že na něj budou moct něco zkusit, všichni přímo hoří touhou dostat šanci mít sex se zástupcem vilí rasy.

Jelikož jsou víly a viláci všeobecně považováni za ta nejkrásnější stvoření ze všech pozemských plemen, je absolutně pochopitelné, že jsou k nim ostatní přitahováni a chtějí s nimi flirtovat a chodit víc než se všemi

ostatními obyvateli města. Potíž ale spočívá v tom, že příslušníci vilí rasy mají pověst promiskuitních individuí, co jsou svolní mít sex všude, vždy a s každým. Stačí je požádat a hned souhlasí. To je ovšem naprostý mýtus, který přizívují stereotypy ve filmech a televizi. Představa sexuálně lehkomyšlných vil existuje už celou věčnost a drtivá většina ostatních má za to, že je nezpochybnitelně pravdivá. Pokud jste vilího původu a někdo vás požádá o sex, očekává se, že takové žádosti vyhovíte. Pokud odmítnete, tazatel propadne zmatku a neklidu. Někdy se v něm probudí zlost nebo agresivita. Jde o přetrvávající problém, který má za následek, že většina zástupců vilí rasy má strach vycházet v noci z domu a na veřejnosti skrývá křídla.

Ale sexuální obtěžování nepředstavuje největší nebezpečí, kterému víly čelí, když se do ulic přece jen vydají. V posledních letech kvete obchod se sexuálními otrokyněmi a otroky a víly jsou jeho hlavními oběťmi. Stačí jedna úkladná schůzka a Eliot by mohl zjistit, že je na cestě do nějaké cizí země, kde bude nucen strávit zbytek života v sexuálním otroctví. Právě toho se všichni tvorové s vilí krví bojí jako čert kříže. A právě proto jsou někteří z nich, včetně Eliota, nuceni podnikat zoufalé kroky na ochranu před těmi, kdo jim chtějí ubližovat.

Ulice čtvrti červených luceren lemuje řada ptačích klecí, černých litinových ohrádek, které visí z různých sloupků, kandelábrů a převisů a jemně se houpají

v páchnoucích poryvech větru od dálnice. V klecích jsou uzavřené mladé víly všemožných tvarů, velikostí a barev. Jedna vysoká a štíhlá víla s bílými, jakoby můřimi křídly a dlouhými platinovými copánky komíhá zpoza mříží nohama a pozpěvuje si jako pták, který se snaží zapomenout na svůj úděl. Jiná víla, okatá, s modrými křídly a modrým skřítkovským účesem, má bradu položenou v dlani a v panenkovské tváři jí vytrvale pohrává přízračně falešný úsměv. Víla se splývavými růžovými vlasy a duhově zbarvenými křídly se stočila do klubíčka a něco si tiše šeptá, přičemž si mne stehna ve snaze zahřát si v mučivém desetistupňovém chladu pouhými bikinami kryté tělo.

Klece jsou dost velké jen na to, aby se do nich vešly, ale ani zdaleka nenabízejí prostor pro větší pohyb; víly se v nich tísní, nemůžou si stoupnout, lehnout, nedá se v nich spát. Mnohé mají přistřižnutá a roztřepeaná křídla, takže ani nemůžou odletět, když se otevrou dvířka. Ty, jež mají křídla ještě v pořádku, zdobí okázalé stahovací obojky s vodítky, ideální pomůcky pro zákazníky, kteří si rádi víly odvádějí do postele v hotelovém pokoji, jako by byli dítě s balonkem.

Zotročené víly tam celé dny jen sedí a z klecí se dostanou pouze, když se mají věnovat klientům. Vypadají jako rozbité panenky. Rozkošné a křehké, ale uvnitř duté. Jejich duše z tohoto světa už dávno odletěly. Většina z nich je závislá na modrém heroinu a zajímá je už jen to, kdy se budou moct opět rozpustit v tom euforickém azurovém rauši. Jiné dávno přišly o rozum a už si ani neuvědomují, kde jsou.

Zatímco si to Eliot sviští po ulici na skateboardu, špičaté uši a jakoby hmyzí tykadla skryté pod kapucí, se spoustou víl v klecích navazuje oční kontakt. Z jeho vůně a zvláštního trpytu v očích poznají, že je jedním z nich, ale ani slovem to nedají najevo. Nechtějí, aby se i on stal terčem jejich věznilů, aby byl přinucen sdílet jejich trudný osud. Zároveň ho ani neprosí o pomoc. Jako někdo, kdo se do jejich pocitů umí vcítit líp než kdokoliv jiný ve městě, by Eliot mohl být dokonalým záchráncem. Ale na jejich vlastní blahu už jim dávno nezáleží. I kdyby je dokázal z klece vypustit, stejně by už nevěděly, jak se životem naložit.

Eliot se po téhle trase do tetovacího studia nevydává rád, ale někdy má pocit, že ji prostě musí absolvovat, aby si uvědomil a docenil svobodu, které si může dosud užívat. Navzdory své hnusné, zpustlé garsonce, navzdory ubíjejícím zaměstnáním a toxickým, surovým vztahům je pořád svobodný. Alespoň nedřepí v kleci a nejde z ruky do ruky jako zboží, jehož účelem je naplnit kapsy padouchů a zločinců. Alespoň ještě nemá přistřižnutá křídla. Alespoň je pořád krásný, byť se jeho krása může zaskvět, pouze když je v bezpečí za zavřenými dveřmi.

Ve vykřičené čtvrti nejsou na prodej pouze víly. Lze tu najít prostitutky všech typů a ras. Lemují ulice, vzdycyky několik žen na jeden blok, kouří cigarety s černou trávou a čekají na dalšího kunčofta. Elfky na všechny

přezíravě hledí hlubokýma stříbrnýma očima, stříbrné vlasy načesané do uniformní dokonalosti, přičemž jim zpod síťovaných punčoch žhnou modrá tetování. Harpyjky hřadují na zábradlích balkonů s načechraným sytě rudým peřím, vrkají a skřehotají a na ty, kdo ignorují jejich provokativní výzvy, vypouštějí bílý ptačí trus. Do pasu nahé kentaurky se sedlem na hřbetě s klapotem přecházejí po chodníku a účtují si padesát dolarů za chlípnu projížďku.

Třebaže prostituce není v tomhle okrese legální, policie se ji v téhle čtvrti nesnaží nijak potírat. Jde o území sylfů. Jediní zdejší policisté jsou stejně zkorumpovaní jako gangsteři, kteří tu vládou. Do téhle části města by se dobrovolně nevydal žádný příslušník vilí rasy, pokud má alespoň špetku zdravého rozumu, ale Eliot si jednoduše nemůže pomoci. Za návštěvu tetovacího salonu, který se v těchhle končinách nachází, je ochotný riskovat i vlastní život. I kdyby tu byla válečná zóna, i kdyby tu hořelo nebo tu propukla smrtící epidemie, Eliot by sem přesto zavítal.

Je přímo posedlý tetováním. Je to jediná věc v jeho životě, která v něm vyvolává opravdový pocit štěstí. Má tři práce a veškeré peníze šetří, jen aby si mohl dovolit další tetování. Do salonu chodí nejméně jednou týdně a za dnů, kdy se tetovat nenechává, civí do zrcadla, obdivuje skvostné dílo na svém těle a unáší se představami, jaké další obrazy budou zdobit prázdné plochy jeho kůže.

Ale nechce, aby ho tetoval jen tak ledaskdo. Jedinou tatérkou, které dovolí vnášet barvu do jeho kůže,

je Oona. Oona je fenomenální umělkyně, ta nejlepší, jakou kdy potkal. Oona umí vytvářet obrazy na kůži způsobem, jenž překonává běžnou zručnost nebo nadání. Její tetování jsou na těle jakoby živá, jako by je do kůže vpravovala spolu s částí své duše. Nemá ovšem nijak početnou klientelu. Možná proto, že je žena tvořící v oboru, jemuž dominují muži, nebo možná proto, že má salon ve velice nebezpečné čtvrti. Skutečnému průlomů pravděpodobně brání i to, že je chobotnice, která u každé zakázky trvá na používání inkoustu vyrobeného jejím vlastním tělem. Vedle hluboko zakořeněného rasismu vůči mořským tvorům představa, že jim bude pod kůži natrvalo zapuštěna tekutina z těla chapadlatky, silně znepokojuje a odrazuje i ty nejosvícenější bytosti.

Eliot dorazí do cíle, dupne na hranu skateboardu, aby vylétl do vzduchu, zachytí ho a vsune si ho do podpaží. Stojí u vchodu do nechvalně proslulého striptýzového klubu Hadí doupě, známého svými plazími tanečnicemi a zákazníky rekrutujícími se z příslušníků místní galérky. Ačkoliv se většina lidí tomuhle místu vyhýbá, ve skutečnosti má v celé čtvrti nejbliž k tomu, co by se dalo nazvat bezpečným přístavem. Jde o místo, kde i Eliot může polevit v ostražitosti a trochu se uvolnit. Jediné místo, kde smí být sám sebou.

Kývne na něj jeden z vyhazovačů, závrtně osvalený ještěří muž, a mávne, že může dovnitř. V podniku

se mezi sebou v oblacích červeného dýmu přidušeně smějí davy pochybných byznysmenů v oblecích z krokodýlí kůže. U striptýzových tyčí se svíjejí hadí těla lamijských tanečnic, které přitom před muži lemujícími pódium komíhají dlouhými rozeklanými jazyky. Dračí servírka chrlí oheň, aby zapálila rundu silných panáků, které poté přinese ke stolu plnému hlučných ogrů. Už takhle v podvečer klub srší aktivitou.

Eliot si stáhne kapuci a roztáhne křídla. Ta se mu vytřepotají z trička s nápisem *Scum Punks*, které šikovně postrádá látku na zádech, a zablýští se v neonových světlech. Jakmile je rozprostře, ucítí, jak se na ně upřou oči všech přítomných, zhyponotizovaných jejich majestátní nádherou. Už odmala má Eliot ta nejkrásnější křídla ze všech příslušníků vílího rodu, které kdy poznal. Jeho rodiče měli vždycky za to, že s tak úžasnými křídly by se měl stát slavným modelem. Víly a víláci jsou, ještě víc než elfové, v módní branži vždycky velmi žádaní. Kdyby se touhle životní cestou vydal, možná by nakonec dosáhl opravdového úspěchu.

Eliot propne křídla. Bolí ho z celodenního mačkání pod mikinou a teď mu dělá dobře, že je může vysvobodit a volně vyvěsit. Několikrát jimi zatřepotá, aby na nich vyhladil přehyby, a následně je vrátí do původního tvaru. Ve tvářích hostů striptýzového klubu za jeho zády se objeví úchylné úsměvy, když do nich Eliotova úchvatná křídla pošlou několik poryvů vzduchu. Cítí, jak ho svlékají pohledem, jak k němu chtějí natáhnout ruce a sevřít jeho motýlí partie, jak si je chtějí otírat

o svá chlupatá zpocená těla. Ale nevěnuje jim pozornost a pokračuje v chůzi.

Poněvadž má na sobě tričko bez rukávů, může sta-
vět na odívání i tetování na pažích. Pro něj jsou jeho tetování nádhernější než křídla. Jsou to černé a šedé rybí obrazce, vše Oonina vlastní, originální tvorba. Jen co tyhle ilustrace spatří zákazníci, začnou si držet odstup. Všichni, kdo sem chodí pravidelně, Oonino dílo bezpečně poznají. A rozhodně nechtějí píchat s nikým, koho tetovala. Připadá jim, jako by takový tvor byl označený coby její majetek, a kdyby si s ním zahrávali, zároveň by si zahrávali i s ní. A zahrávat si s Oonou opravdu nikdo nechce. Lidem nahání ďábelský strach. Chapadlatka s patnácticentimetrovými drápy a bezmála třímetrovými chapadly není typ bytosti, kterou byste chtěli mít za protivníka. Podobně jako na většinu hlubokomořských tvorů i na Oonu hledí spíš jako na démonku než na civilizovanou bytost. Je divoká a chladnokrevná. Jediným pohledem těch svých černých hrozivých očí umí vyvolat pocit méněcennosti a bezradnosti i u těch největších a nejdrsnějších surovců.

S Ooniným tetováním ale není obeznámený v klubu každý. Ti, kdo ho nenavštěvují pravidelně nebo nechápou, kdo je kdo v oboru zkrášlování kůže, v Eliotovi vidí jen dalšího tetovaného striptéra. S jeho velkými barevnými křídly a tou spoustou obnažené kůže ho považují za oprávněnou kořist. V Hadím doupěti Eliota obtěžují pouze tihle. Vyhadzovači ho našťestí v podniku chrání stejně oddaně, jako by ochraňovali některou z tanečnic.

Eliot naváže oční kontakt s někým na druhém konci místnosti. Jde o mladého elfa v drahém bílém obleku a s tyrkysovými vlasy, načesanými do pitomě vyhlížející patky, která se v poslední době těší mezi elfy velké oblibě. Mladík se na Eliota usměje a mrkne, letmo mu ukáže paklík bankovek. Eliot tohoto elfa v klubu nikdy neviděl. Je to jednoznačně nový zákazník a působí mimořádně protivně. Sedí u stolu se dvěma svými debilními elfimi kamarády se stejně pitomými patkami, přičemž jeden má bronzové vlasy a druhý stříbřitě. Popíjejí růžové koktejly, kouří do ruda rozžhavené cigarety a chovají se, jako by jim celý podnik patřil. Na klíně jim sedí lamijské tanečnice ve zlatých kroužkových bikinách, hadím tělem se jim ovíjejí kolem těla a tváří se, jako by si přály být kdekoliv jinde než v jejich společnosti. Mladá chřestýška s hnědě a šedě pruhovanými šupinami, která skončila ve Stříbrovlasově klíně, zběsile chřestí ocasem, jako by instinktivně cítila nebezpečí, ačkoliv má v těle dostatek jedu na to, aby ho na místě zabila, kdyby se ho rozhodla uštknout třeba do krku.

Elfové jsou ze všech ras ve městě ti nejhorší. Zvláště ti mužského pohlaví. Jsou to ti nejnamyšlenější a nejsamolibější šmejdi, jaké Eliot kdy poznal. Myslí si o sobě bůhvíco, jako by byli nejbohatší, nejchytřejší a nejpritažlivější ze všech ras žijících ve městě. Myslí si, že jim všechno a všichni patří. Eliot je nedokáže vystát. Jsou ještě horší než lidé. Eliota, jakožto vílka, trýzní častěji než příslušníci všech ostatních ras dohromady.

Modrovlas se pokusí upoutat Eliotovu pozornost, máváním se ho snaží přimět, aby za ním přišel. Vystrnadí z klína korálovku, aby Eliotovi udělal místo, a poplácá si stehna, jako by chtěl, aby se mu tam uvelebil místo lamie. Když však Eliot stočí pohled jinam a odvrátí se, elf vyskočí na nohy a hned k němu zamíří.

Eliot se chce nepříjemné konfrontaci vyhnout, a proto zamává křídly a vznese se do vzduchu. Vytřepotá se nad všechny přítomné, ačkoliv když jako motýl poletuje mezi pódiovými reflektory, přitahuje ještě větší zájem. Nakonec odletí na opačný konec sálu, kde zastaví nad barovou židlí mezi dvěma lamiami, které ovane několika poryvy vzduchu, než se mezi ně zvolna spustí.

Když dívky vílaka mezi sebou spatří, propadnou vzrušení. Jsou to dvojčata s tělem užovky pletené, která Eliot při návštěvách Oonina tetovacího studia často potkává. Usmívají se na něj tak široce, že jim jsou vidět dlouhé bílé tesáky, a radostí před ním kmitají hadím jazykem.

„Ach, ahoj, Eliote!“ zvolají jednohlasně.

Pokaždé když Eliot přijde do Hadího doupěte, Tiki a Taka se k němu chovají opravdu přívětivě. Vždycky se v jejich přítomnosti cítí šťastný a vítaný. Přistupují k němu jako k roztomilému mladšímu bratříčkovi.

„Jak ses měl, náš vílí kamaráde?“ zeptá se Tiki a sevre mu rameno.

„A jak máš dneska nádherná křídla!“ žasne Taka a zakomíhá jazykem nad jeho třpytivými smaragdovými křídly.

„Děkuju...“ odpoví Eliot a zlehka zčervená.

Taka mu laská pravé křídlo, obdivuje jeho krásu, až mu z toho běhá mráz po zádech. Eliotovi za normálních okolností není po chuti, když mu lidé na křídla sahají, ale s dvojčaty-pletenkami je to jiné. Jsou opravdu milá a nijak ho neohrožují, ví, že si tak jen hrají. Mimoto se mu taková pozornost zamlouvá. Tiki a Taka patří k těm nejrozkošnějším lamiím v klubu a neustále z nich sálá nadšení a pozitivní energie. Všichni je prostě milují. Patří také k nejlepším tanečnicím. Na pódiu vystupují společně, vzájemně se zaplétají do sexy uzlů, z nichž hosté přímo šílí.

„Dovol mi, abych ti koupila něco k pití,“ řekne Taka. „Květinový nektar s vodkou, může být?“

„Jasně...“ odpoví Eliot.

Všichni si myslí, že víláci a víly vždycky pijí květinový nektar. Jde o jeden z mnoha stereotypů, které prohlubují filmy a televize, ale Eliot to Tiki a Tace nijak nevyčítá. V souvislosti s těmito záležitostmi jsou nezkušené a ve skutečnosti to nemyslí nijak zle. On sám by dal sice přednost whisky s ledem a mátou, ale vzhledem k tomu, že ho zvou, proti květinovému nektaru nic nenamítá. Květinový nektar s vodkou ostatně chutná každému, ne?

„Díky, Tako,“ usměje se na lamii.

Když se pití dočkají, Eliot si přihne a alkohol mu svou silou vzpřímí na čele tykadla. V Hadím doupěti se podávají ty nejsilnější panáky v celé čtvrti. Eliotovi při jeho tělesné konstituci stačí k opití málo. Upíjí proto

pomalou, jen tak, aby měl mírnou špičku, pak sklenku na chvíli odsune stranou.

„Je skvělé tě zase vidět!“ rozplývá se Tiki, i když ho viděly před několika málo dny. „Ani nevíš, jak se nám po tobě stýskalo!“

„I já vás moc rád vidím,“ opáčí Eliot.

V obličeji se mu rozlévá široký úsměv. Dvojčata mu dokážou zvednout náladu, aniž by se musela nějak zvláště snažit. V téhle době kolem sebe nemá příliš mnoho osob, které by ho tak rády viděly, zvláště pak osob, které se s ním nesnaží mít sex.

„Takže se jdeš zase nechat potetovat?“ zeptá se Taka. „Co to bude tentokrát?“

Eliot pokrčí rameny. „Ani nevím. Dávám Ooně volnou ruku. Ale teď bude dělat na něčem novém v podbřišku.“

Zvedne si tričko a ukáže plochu neposkvrněné kůže pod pupkem.

Tiki se usměje a prohlásí: „To bude šíleně rajcovní.“ Šupinatými prsty pohladí kůži, kterou staví na odív, až Eliot v rozpacích silně stiskne stehna. „Nemůžu se dočkat, až uvidím výsledek.“

Tiki pak kolem Eliotovy stoličky obtočí ocas, pokusí se ho přitáhnout o něco blíž, a když se zadívá na jeho tetování, pošimrá ho jazykem na krku. Vždycky když jsou v práci, mají Tiki a Taka koketní náladu. Nejen proto, že je vílák, což je samozřejmě přitahuje, ale proto, že se to od nich v jejich branži očekává. Téměř to vypadá, jako by si na Eliotovi zkoušely, čeho se od nich dočká skutečný zákazník.